

HỒI THỨ CHÍN MƯỜI BẢY

TÂN CHỦ NHÂN CUNG CUNG LINH THÚU

Đồng Mỗ cười ha hả nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Con tiện nhân kia kinh hãi quá chết rồi! Ha ha! Mối thù lớn của ta thế là trả xong. Con tiện nhân phải chết trước ta.

Đồng Mỗ nói rồi bị kích thích quá mạnh, hơi thở không tiếp được, phun ra một ngụm máu tươi.

Tiếng "vo vo" do ống sáo đen phát ra ở trên không trung từ từ hạ thấp xuống. Hư Trúc liền giơ tay ra đón lấy. Y toan bước lại gần Đồng Mỗ xem sao, bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập pha lẫn tiếng "leng keng" như tiếng nhạc ngựa. Máy chục con lạc đà từ phía tây nam chạy rất nhanh, trong nháy mắt đã đến nơi.

Hư Trúc quay đầu nhìn lại, thấy trên lưng lạc đà toàn là đàn bà cười. Ai nấy đều mặc áo xiêm xanh lợt, trông đàng xa tựa hồ một đám mây xanh lơ lửng bay đến.

Những thanh âm thiếu nữ vang lên:

- Bọn thuộc hạ đến chậm. Tội đáng muôn thác!

Máy chục người cười lạc đà từ đàng xa trông thấy Đồng Mỗ, lập tức nhảy ngay xuống đến trước bà ta phịch lạy sát đất.

Hư Trúc thấy người đi đầu toán đàn bà này là một cụ già ước chừng năm sáu chục tuổi, còn ngoài ra lớn có nhỏ có, cỡ bốn mươi tuổi sắp xuống mười bảy, mười tám tuổi. Bọn người này ra chiều khiếp sợ Đồng Mỗ ghê gớm. Họ phục xuống đất không dám ngừng đầu lên.

Đồng Mỗ đàng hăng một tiếng rồi vẻ mặt tức giận hỏi:

- Các ngươi đều tưởng là ta đã chết rồi phải không? Chẳng có ai quan tâm đến ta nữa, mà cũng chẳng lo gì có người quản thúc các ngươi, và các ngươi sẽ được thanh thoi vui thú, không còn sợ ai nữa.

Đồng Mỗ nói xong thì cụ già nhất trong đám người kia dập đầu luôn mấy cái đáp:

- Bọn thuộc hạ muôn ngàn lần không dám thế.

Đồng Mỗ hỏi:

- Sao lại không dám? Nếu các ngươi thực tình còn nghĩ đến ta thì sao lại chỉ có bấy nhiêu người đến đây?

Cụ già đáp:

- Thưa giáo chủ! Từ hôm giáo chủ rời cung, bọn thuộc hạ ai nấy đều bán khoán lo lắng...

Đồng Mỗ tức giận ngắt lời:

- Thú lắm, thú lắm!

Mụ già nói:

- Dạ, dạ!

Đồng Mỗ lại càng căm tức quát to:

- Người đã biết là thúì, sao còn dám ở trước mặt ta giở giọng thúì tha đó ra?

Mụ già không dám nói gì nữa, chỉ dập đầu xuống đất lay lia lịa, đến lúc trán rướm máu ra mà vẫn chưa thôi.

Hư Trúc nghĩ thầm:

- Phương trượng chùa Thiếu Lâm mình oai danh là thế, nhưng so với Đồng Mỗ thì bà ta còn hách dịch gấp mười.

Đồng Mỗ nói:

- Các người bần khoản lo lắng sao lại không xuống núi tìm ta?

Mụ già đáp:

- Dạ dạ! Bọn thuộc hạ cùng nhau thương nghị, lập tức xuống núi đi các ngả để thám thính tin giáo chủ. Thuộc hạ thuộc bộ Hiệu Thiên đi về phương Đông để nghinh tiếp đại giá. còn ngoài ra bộ Dương Thiên đi về phía Đông Nam, bộ Xích Thiên đi về phía chính Nam, bộ Chu Thiên đi về phía Tây Nam, bộ Thành Thiên đi về phía chính Tây, Bộ U Thiên đi về phía Tây Bắc, bộ Loan Thiên đi về phía Đông Bắc, bộ Quân Thiên ở lại canh giữ bản cung. Thuộc hạ bất tài nên theo hầu chậm trễ thật là đáng chết, đáng chết. Nói xong lại dập đầu lia lịa.

Đồng Mỗ nói:

- Các người tên nào áo xiêm cũng rách rưới. Chắc là bốn tháng trời qua trên đường đã gặp nhiều nỗi gian khổ.

Mụ già thấy trong lời Đồng Mỗ có ý ban khen công lao cho bọn mình thì nét mặt lộ vẻ vui mừng đáp:

- Nếu được vì giáo chủ mà hết sức trâu ngựa thì dù phải nhảy vào đồng lửa, bọn thuộc hạ cũng chẳng dám từ nan. Chút công lao nhỏ mọn này chỉ là bổn phận của bọn thuộc hạ mà thôi.

Đồng Mỗ nói:

- Ta luyện công chưa xong thì thốt nhiên gặp cường địch bắt đi, sau bị con tiện nhân kia chặt cụt một chân, suýt nữa còn bị mất mạng. May được sư điệt ta là Hư Trúc cứu thoát. Cuộc gian nan hiểm trở này không thể nói mấy lời mà hết.

Bọn phụ nữ áo xanh vội quay lại khấu đầu lay tạ Hư Trúc, nói:

- Ôn đức trời biển của tiên sinh, bọn tiện thiếp dù tan xương nát thịt cũng chưa thể báo đền trong muôn một.

Hư Trúc thấy đột nhiên có bao nhiêu đàn bà con gái dập đầu lay mình thì chân tay luống cuống vội nói:

- Tại hạ không dám! Tại hạ không dám!

Rồi vội vàng quỳ xuống thi lễ.

Đồng Mỗ quát lên:

- Hư Trúc đứng dậy! Bọn chúng đều là nô tỳ của ta. Sao ngươi lại làm vậy để mất cả phẩm giá?

Hư Trúc còn nói mấy câu "không dám" nữa rồi mới đứng dậy.

Đồng Mỗ rút chiếc nhẫn sắt ở ngón tay ra quăng lại cho Hư Trúc, Hư Trúc đưa hai tay ra đón lấy.

Đồng Mỗ nói:

- Ngươi là chưởng môn phái Tiêu Dao. Ta đã đem môn tuyệt học về "Sinh tử phù", "Thiên Sơn chiết mai thủ", "Thiên Sơn lục dương chưởng" truyền thụ cho ngươi. Kể từ hôm nay, ngươi là chủ nhân cung Linh Thứu núi Phiêu Diểu. Bọn nô tỳ chín bộ trong Linh Thứu cung đều thuộc dưới tay ngươi cầm quyền sinh sát. Ngươi muốn để ai sống hoặc muốn giết ai cũng tùy ở ngươi.

Hư Trúc cả kinh hỏi:

- Sư bá! Việc này không thể được đâu.

Đồng Mỗ tức giận hỏi:

- Sao lại không được? Bọn nô tỳ chín bộ này phục vụ bất lực, không nghinh giá kịp, để cho ta phải chuốc thảm chui vào túi vải lại bị bọn hổ quần, cẩu đảng Ô lão đại ngược đãi khinh nhờn. Rồi sau cùng cũng không qua khỏi tai nạn cụt chân, mất mạng...

Quần nữ toàn thân run lên bần bật, năn nỉ:

- Bọn nô tỳ tội thật đáng chết. Xin giáo chủ mở lượng hải hà rộng dung cho.

Đồng Mỗ nhìn Hư Trúc nói:

- Đám nô tỳ bộ Hiệu Thiên này đã tìm được đến ta, có thể giảm tội cho chúng một chút. Còn bọn nô tỳ tám bộ kia đều phải chặt chân tay và do ngươi xử trí.

Bọn đàn bà con gái khấu đầu nói:

- Đa tạ giáo chủ!

Đồng Mỗ quát hỏi:

- Sao bọn mi không lạy tạ tân giáo chủ?

Bọn đàn bà lại quay sang khấu đầu bái tạ Hư Trúc.

Hư Trúc xua tay lia lịa nói:

- Thôi đi, thôi đi! Ta làm chủ nhân các vị thế nào được?

Đồng Mỗ nói:

- Dù tính mệnh ta chỉ còn sống trong khoảnh khắc, nhưng được tận mắt thấy con tiện nhân chết trước, lại tìm được truyền nhân để truyền thụ những điều sở học trong đời mình, thì dù chết cũng nhắm mắt. Ngươi không chịu ưng thuận ư?

Hư Trúc áp ứng đáp:

- Cái đó... vẫn bối không làm được.

Đồng Mỗ cười ha hả hỏi:

- Vị cô nương mà người đã gặp trong mộng, người còn muốn gặp nàng nữa không?

Người có chịu nhận lời ta làm chủ nhân cung Linh Thứu không?

Hư Trúc vừa nghe Đồng Mỗ đề cập đến cô nương trong mộng thì toàn thân run bắn lên, nét mặt đỏ bừng gật đầu mấy cái.

Đồng Mỗ cười nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Người lấy bức hoạ đồ ra để ta xé đi thì ta không còn lo gì nữa, và ta có thể trở đường cho người tìm vị cô nương trong mộng.

Hư Trúc nghĩ rằng Lý Thu Thuỷ chết rồi để bức hoạ đồ cũng không còn dùng được gì nữa. Đồng Mỗ đã muốn xé ra cho hả giận thì để tùy ý bà ta muốn làm sao thì làm. Hư Trúc nghĩ vậy liền lấy bức hoạ đồ ra cho Đồng Mỗ.

Đồng Mỗ giơ tay ra đón lấy, giơ lên ánh mặt trời coi, rồi bắt giác "ồ" lên một tiếng. Nét mặt lộ vẻ vừa kinh hãi, vừa vui mừng. Bà xem kỹ lại lần nữa rồi đột nhiên bật lên tràng cười ha hả, lớn tiếng reo:

- Không phải hấn, không phải hấn! Ha ha!

Trong tiếng cười đôi hàng nước mắt chảy xuống như mưa rồi rũ đầu ra không nói gì nữa.

Hư Trúc cả kinh giơ tay ra đỡ lấy Đồng Mỗ thì thấy gân cốt trong toàn thân bà mềm như bông co rúm lại thành một đống. Đồng Mỗ chết rồi. Bọn nô tỳ bộ Hiệu Thiên cung Linh Thứu vây quanh lại khóc râm lên nghe rất thương tâm.

Nguyên bọn đàn bà con gái này lâm vào cảnh cực kỳ gian nguy đã gặp được Đồng Mỗ ra tay cứu vớt, nên bà ngự trị bọn họ rất nghiêm khắc mà họ đều cảm kích ơn đức của bà không oán hận.

Hư Trúc cũng nghĩ đến mình cùng ở với Đồng Mỗ bốn tháng trời không dời nửa bước lại được bà truyền thụ võ công. Bây giờ thấy bà ta chết, y không khỏi đau lòng phục xuống khóc rống lên.

Bất thành linh nghe thấy phía sau có tiếng the thé nói:

- Ha ha! Tỷ tỷ ơi! Rút cục tỷ tỷ lại chết trước tiểu muội. Vậy thì tỷ tỷ thắng hay là tiểu muội thắng?

Hư Trúc nghe thanh âm Lý Thu Thuỷ thì giật mình kinh hãi, tự hỏi:

- Sao người chết rồi mà còn sống lại được?

Y đứng phất dậy xoay người nhìn lại thì thấy Lý Thu Thuỷ đã ngồi lên tựa lưng vào gốc cây nói:

- Hiền điệt! Người đưa bức ảnh cho ta coi! Tại sao sư tỷ ta vừa khóc vừa cười rồi quy tiên?

Hư Trúc sẽ gỡ bàn tay Đồng Mỗ lấy tấm hình ra. Y vừa trông thì bức hoạ này vẫn là người mỹ nữ cung trang, diện mạo giống Vương Ngọc Yến như đúc. Có điều bức hoạ sau khi bị thấm ướt đem ra phơi khô, nét bút chớ nhiều chỗ mờ mờ.

Hư Trúc cầm bức hoạ lại đưa cho Lý Thu Thủy.

Lý Thu Thủy đón lấy bức hoạ xem rồi lại cười lạt nói:

- Giáo chủ các người cùng ta liều mạng với nhau trong mấy mươi ngày mà còn không địch nổi ta. Các người chỉ như ánh lửa đom đóm mà dám tranh cùng ánh mặt trăng mặt trời chằng?

Hư Trúc quay đầu nhìn lại thì thấy bọn phụ nữ áo xanh chống kiếm, sắc mặt người nào cũng đầy vẻ bi phẫn đang lăm le muốn xông vào giết Lý Thu Thủy báo thù cho Đồng Mỗ. Chỉ vì chưa được hiệu lệnh của tân chủ nhân nên không dám động thủ.

Hư Trúc ấp úng:

- Sư thúc...

Lý Thu Thủy nói:

- Võ công sư bá người tuy rất cao thâm nhưng còn lúc sơ hở. Cứu binh của y đã đến, dĩ nhiên là ta không kháng cự nổi nên ta giả chết. Ha ha! Rút cục y phải chết trước ta. Gân cốt trong toàn thân y đã gãy rời. Công lực y bị tiêu tan. Cái chết như vậy thì không còn phải giả trá nữa.

Hư Trúc nói:

- Lúc còn ở trong nhà hầm nước đá chiến đấu kịch liệt, sư bá đã trá tử và lừa được sư thúc một phen. Thế thì cả sư bá lẫn sư thúc kẻ tám lạng người nửa cân chẳng ai chịu kém ai.

Lý Thu Thủy thở dài nói:

- Trong thâm tâm người vẫn còn có chút thiên về sư bá.

Mụ vừa nói vừa mở bức hoạ ra coi, rồi thần sắc đột nhiên biến đổi! Hai tay run bần bật. Cả bức hoạ cũng rung lên. Mụ khẽ nói:

- Đúng là hắn, đúng là hắn. Ha ha! Ha ha!

Tuy mụ nổi lên tràng cười, nhưng trong tiếng cười chứa đầy nỗi đau khổ bi thương.

Hư Trúc không khỏi thương tâm hỏi:

- Sư thúc! Sư thúc làm sao vậy?

Y lẩm bẩm:

- Một bà bảo "không phải hắn" rồi lại một bà bảo "chính hắn", không hiểu người trong bức hình là ai?

Lý Thu Thủy chú ý nhìn mỹ nhân trong bức hoạ hồi lâu rồi nói:

- Người coi đây! Người này má lúm đồng tiền. Con mắt bên phải có nốt ruồi đen, có đúng thế không?

Hư Trúc nhìn lại mỹ nhân trong bức hoạ rồi gật đầu đáp:

- Đúng!

Lý Thu Thuỷ buồn rầu đáp:

- Hắn là em gái ta.

Hư Trúc lại càng lấy làm kỳ hỏi:

- Y là em gái sư thúc ư?

Lý Thu Thuỷ đáp:

- Dung mạo em gái giống ta như đúc. Nhưng hắn má lúm đồng tiền và cạnh mặt bên phải có nốt ruồi đen, còn ta đây không có.

Hư Trúc "ủa" lên một tiếng.

Lý Thu Thuỷ lại nói:

- Sư tử bảo ta là sư ca hoạ chân dung y, sớm tối chẳng rời tay. Ta không tin. Nhưng... ta không ngờ lại là chân dung tiểu muội ta. Hiên diệt... bức hoạ này ở đâu ra? Hư Trúc liền đem vụ Vô Nhai Tử lúc lâm chung trao lại bức hoạ cho mình và dặn đến núi Thiên Sơn tìm người truyền thụ võ nghệ, cả tình hình lúc Đồng Mỗ nhìn thấy bức hoạ rồi nổi cơn tức giận Hư Trúc cũng nhất nhất thuật lại hết.

Lý Thu Thuỷ thở dài nói:

- Lúc đầu sư tử nhìn thấy người trong bức hoạ này liền ngỡ là ta. Một là vì tướng mạo ta rất giống, hai là sư ca vẫn quý ta hơn! Hướng chi, hồi sư tử cùng ta tương tranh thì em gái ta mới mười lăm tuổi. Hắn lại không hiểu võ công, nên sư tử ta không khi nào ngờ là hắn. Lúc nóng nảy y chưa kịp để ý nhìn nhận đến người trong bức hoạ má lúm đồng tiền và có một nốt ruồi cạnh mặt. Ôi! Tiểu muội ơi! Người thật là tốt phước! Người thật là tốt phước!

Lý Thu Thuỷ nói luôn hai câu: "Người thật là tốt phước" rồi không khỏi sờ sờ, tuôn đôi dòng lụy.

Hư Trúc bụng bảo dạ:

- Té ra sư bá cùng sư thúc đều đối với sư phụ mình có mối thâm tình mà trong tâm thần người lại để ý đến kẻ khác. Không hiểu bà em sư thúc còn sống hay chết rồi? Sư thúc vừa nói y hoàn toàn không biết võ công mà sao sư phụ lại bảo mình đem bức hoạ đồ này đi tìm thầy học nghệ?

Bỗng nghe Lý Thu Thuỷ hét lên:

- Sư tử ơi! Chị em ta đều là những kẻ đáng thương, và đều bị con người vô lương tâm đó lừa gạt! Ha ha! Ha ha!

Lý Thu Thuỷ cười lớn ba tiếng rồi ngã ngựa về đằng sau tắt hơi.

Hư Trúc cúi nhìn xuống xem thì thấy mũi và miệng Lý Thu Thuỷ ứa máu ra rồi ngừng thở mà chết. Hư Trúc chắc hẳn lần này mục không chết giả nữa.

Hư Trúc nhìn hai xác chết không biết làm thế nào. Mụ già cầm đầu bộ Hiệu Thiên nói:

- Thưa chủ nhân, chúng ta có cần đưa di thể giáo chủ về cung Linh Thứu để làm lễ an táng cho long trọng không? Xin chủ nhân chỉ thị cho.

Hư Trúc đáp:

- Như thế là phải.

Hư Trúc trở thi thể Lý Thu Thủy nói:

- Còn vị này... cũng là sư muội của giáo chủ các người! Tuy có thù hằn với giáo chủ hồi sinh thời. Nhưng... chết rồi thì oan cừ cũng cởi mở. Theo ý ta thì nên chuyển vận cả về để an táng, các người nghĩ sao?

Mụ già khom lưng đáp:

- Xin kính cẩn tuân lời chỉ giáo.

Hư Trúc cảm thấy trong lòng được hả hê. Y chỉ sợ bọn đàn bà áo xanh này thù hằn Lý Thu Thủy, chẳng những không chịu đem thi hài mụ về an táng, mà có khi còn muốn đập tan xác cho hả giận. Y không ngờ họ vâng theo một cách ngoan ngoãn, không nửa lời phản đối. Y có biết đâu rằng bọn đàn bà dưới trướng Đồng Mã kính sợ chủ nhân phi thường, tuyệt không bao giờ dám trái ý. Bây giờ Hư Trúc là tân chủ nhân bọn chúng, dĩ nhiên mệnh lệnh đã ban ra còn ai dám kháng cự.

Mụ già chỉ huy bọn phụ nữ dùng chăn chiên gói hai xác chết để lên lưng lạc đà rồi kính cẩn mời Hư Trúc cưỡi lạc đà đi trước.

Hư Trúc khiêm tốn mấy lời và nghĩ bụng:

- Việc đã xảy ra thế này. Đàng nào mình cũng phải được chính mắt trông thấy sự chôn cất di thể hai vị Đồng, Lý rồi mới trở về chùa Thiếu Lâm chịu tội. Cả hai trường hợp đều phải tuân theo mạng lệnh của phương trượng của sư phụ, bây giờ suy nghĩ cũng vô ích.

Hư Trúc lại hỏi đến cách xưng hô với mụ già thì mụ đáp:

- Phu quân nô tỳ họ Dư, nên giáo chủ trước kêu bằng "Tiểu Dư". Vậy chủ nhân tùy tiện gọi thế nào cũng được.

Hư Trúc nghĩ Đồng Mã ngoài chín mươi tuổi thì bà gọi mụ này bằng "Tiểu Dư" cũng được. Còn mình gọi thế không tiện liền nói:

- Dư bà bà! Đạo hiệu tại hạ là Hư Trúc Tử. Vậy chúng ta cứ xưng hô ngang hàng là phải. Nếu cứ một điều chủ nhân, hai điều chủ nhân chẳng hoá ra làm cho tại hạ phải tổn thọ hay sao?

Dư bà bà lạy phục xuống đất nước mắt đầm đìa nói:

- Chủ nhân rộng ơn cho! Chủ nhân muốn giết muốn đánh thế nào, phận nô tỳ cũng xin chịu. Nô tỳ khẩn cầu chủ nhân đừng đuổi ra khỏi cung Linh Thứu.

Hư Trúc giật mình hỏi:

- Dư bà bà dậy đi thôi! Sao lại nói vậy?

Rồi vội đưa tay ra đỡ mũ dậy, bọn phụ nữ kia thấy thế liền quỳ cả xuống lạy lục khẩn cầu:

- Xin chủ nhân mở lượng hải hà bao dung cho!

Nguyên Đông Mỗ trước kia lúc nào tức giận quá thì trở ngược giọng nói lại, nhưng khi bà ta ăn nói rất lịch sự thì bọn chúng sẽ bị thảm họa khổ sở hết chỗ nói. Sở dĩ bọn Ô lão đại cùng các động chúa, đảo chúa nếu được Đông Mỗ phái người đến nhục mạ đánh đập thì mở yến tiệc ăn mừng vì họ không phải lo mối họa to lớn hơn. Bây giờ bọn nô tỳ thấy Hư Trúc khiêm cung giữ lễ với Dư bà thì bọn chúng cũng tưởng là sắp có trọng hình, nên quỳ cả xuống năn nỉ.

Hư Trúc hỏi rõ nguyên do rồi kiếm lời an ủi, nhưng bọn chúng vẫn nơm nớp lo sợ. Hư Trúc ngồi trên lưng lạc đà rồi bảo bọn chúng cũng cưỡi lạc đà mà đi, nhưng chúng nhất định không dám, chỉ dắt lạc đà đi theo.

Hư Trúc nói:

- Chúng ta cần về nhanh đến cung Linh Thứu, nếu không thì thời tiết nóng nảy, sợ di thể giáo chủ đi đường có biến.

Bấy giờ bọn đàn bà mới không dám trái lệnh, ngồi trên lưng lạc đà nhưng vẫn theo ở phía sau cách xa xa.

Hư Trúc muốn hỏi về tình hình trong cung Linh Thứu nhưng e rằng không tiện hỏi lại thôi.

Đoàn người theo đường tắt nhằm hướng Tây mà đi.

Đi được hai ngày thì gặp người đưa tin của bộ Dương Thiên. Dư bà cũng phóng tín hiệu lên. Gã đưa tin liền quay về báo cáo. Chẳng mấy chốc bọn đàn bà con gái bộ Dương Thiên cưỡi lạc đà chạy như bay tới nơi. Toàn thể bọn này, đều mặc áo tía. Chúng sụp lạy trước thi thể Đông Mỗ và ra mắt tân chủ nhân. Thủ lĩnh bọn Dương Thiên họ Thạch mới ngoài ba mươi tuổi. Hư Trúc gọi y bằng Thạch tẩu. Nhưng y sợ bọn kia đem lòng ngờ vực cố ý giả tạo để đi đến một cuộc trừng phạt khủng khiếp nên trong lời nói không dám thất lễ, mà chỉ an ủi vài câu lạt lẽo, ứ lạo bọn chúng dọc đường vất vả.

Bộ hạ bộ Dương Thiên cả mừng lạy tạ.

Đoàn người mấy ngày liền đi về hướng Tây. Bộ Hiệu Thiên và bộ Dương Thiên phái người đi liên lạc với năm bộ Xích Thiên, Chu Thiên, Huyền Thiên, U Thiên, Thành Thiên để triệu tập đến cho đông đủ. Chỉ có bộ Loan Thiên là đi về phía cực Tây rất xa xôi tìm Đông Mỗ nên chưa được tin.

Nguyên cung Linh Thứu không có một người đàn ông nào. Hư Trúc một mình ở với mấy trăm phụ nữ đẹp nên y rất bẽn lẽn, may là quân nữ đối xử với y cực kỳ cung kính. Nếu Hư Trúc không cất lời hỏi thì chẳng ai dám lên tiếng, thành ra Hư Trúc cũng đỡ được nhiều điều phiền phức.

Một hôm đoàn người đang đi thì một phụ nữ áo đen cưỡi lạc đà như bay chạy tới. Thị là một tên thám tử trong bộ Huyền Thiên đi trước thăm đường. Thị cầm cây cờ đen phất loạn lên để biểu thị phía trước là có biến cố. Thám tử bộ Huyền Thiên lập tức phi báo với thủ lĩnh bản bộ.

Thủ lĩnh bộ Huyền Thiên là một vị cô nương chừng hai mươi tuổi, tên là Phù Mẫn Nghi được tin báo cáo, hấp tấp nhảy xuống lạc đà chạy bộ đến trước mặt Hư Trúc bảm:

- Thưa chủ nhân! Thám tử của nô tỳ báo cáo bọn nô tài ba mươi sáu động, bảy mươi hai đảo đều là thuộc hạ của bản cung, nhân lúc giáo chủ bị nạn, dám cả gan nổi lên làm phản, đang tiến đánh núi Phiêu Diểu. Bộ Quân Thiên hiện phòng thủ nghiêm mật các nẻo đường lên núi. Bọn yêu ma kia không làm gì được. Nhưng một người chị em do bộ Quân Tiên pháix xuống núi để đi cầu cứu đã bị chúng giết chết.

Các động chúa, đảo chúa làm việc tạo phản, Hư Trúc đã biết rồi. Nhưng y tưởng bọn kia không biết được Đồng Mỗ, mà Bất Bình đạo nhân lại mất mạng về tay mình còn Ô lão đại bị trọng thương chưa biết thế nào, y yên chí bọn họ thấy khó khăn mà phải giải tán rút lui rồi. Không ngờ việc xảy ra từ bốn tháng trước đây, mà đến bây giờ họ vẫn tụ tập để lên đánh núi Phiêu Diểu.

Hư Trúc sinh trưởng ở chùa Thiếu Lâm, không bước chân ra khỏi cửa, nên không hiểu gì nhân tình thế thái. Bây giờ gặp việc này, không biết phải đối phó ra sao.

Hư Trúc trầm ngâm một lúc rồi áp ứng:

- Việc này... việc này...

Lại nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập, hai người kỵ mã nữa đến. Người đi trước là đệ tử bộ Huyền Thiên, người đi sau là một phụ nữ mặc áo vàng nằm phục trên lưng ngựa, mình đầy những máu, tay trái bị chặt cụt.

Phù Mẫn Nghi vẻ mặt bi phần nói:

- Thưa chủ nhân! Đây là Trình tử tử, phó thủ lĩnh bộ Quân Thiên. Thuộc hạ e rằng y khó sống được.

Thiếu nữ họ Trình đã ngất xỉu rồi. Bọn con gái liền xúm lại tìm cách cầm máu cho chị, thấy hơi thở chỉ còn thoi thóp, dường như sắp chết đến nơi.

Hư Trúc coi thương thế thì rồi nhớ tới phép trị thương mà Thông Biện tiên sinh Tô Tinh Hà đã truyền dạy cho. Y giục lạc đà đến gần, dơ ngón tay giữa bên trái ra búng mấy cái để phong toả những đường huyết đạo gần chỗ cánh tay bị chặt đứt. Lập tức máu ngưng lại không chảy ra nữa.

Hư Trúc búng một cái thứ sáu là chiêu "Tinh hoàn khiêu trịch" của Đồng Mỗ dạy cho. Một luồng Bắc Minh chân khí thúc vào trong huyết "Trung Phủ" trên cánh tay của thiếu nữ đang bị thương.

Thị bỗng la lên một tiếng "úi chao" rồi tỉnh lại nói:

- Các vị tử muội! Mau mau lên núi Phiêu Diểu tiếp ứng! Chúng tôi không chống cự nổi nữa rồi.

Hư Trúc thi triển phép cách không điểm chỉ, không phải là có ý muốn phô trương thần kỹ mà vì người bị thương là một thiếu nữ đương xuân. Dù y hiện giờ không phải là hoà thượng nữa, song đệ tử nhà Phật phải lánh xa phụ nữ đã thành thói quen, y không tiện thò tay vào thân thể thiếu nữ. Không ngờ y búng tay mấy cái mà lại hiệu nghiệm như thần!

Ta nên biết rằng hiện giờ Hư Trúc trong người có một nội lực vô biên do Vô Nhai Tử, Thiên Sơn Đồng Mộc và Lý Thu Thủy là ba tay đại danh truyền vào. Ngoài công lực hùng hậu, y còn thêm cả những môn tuyệt kỹ của người. Dù một người trong bọn Đồng Mộc có ai sống sót thì nội lực và võ công còn thua y xa.

Bọn đàn bà con gái các bộ tuân theo di mệnh của Đồng Mộc thờ Hư Trúc làm tân chủ nhân, thấy y tuổi hãy còn non, cách nói năng cùng hành động có chỗ ngốc nghếch, khờ khạo, nên vẫn chưa thành tâm kính phục. Huống chi có bao nhiêu đàn bà con gái ở cung Linh Thứu toàn bị bọn đàn ông quấy rối và gây nên thảm họa người chết nhà tan. Đồng Mộc lại rèn luyện hun đúc cho họ thành những tấm lòng cương quyết thù hận đàn ông như rắn độc, thú dữ.

Lúc này thấy Hư Trúc ra tay theo công phu của cung Linh Thứu và công lực thuần thực đến tột độ, bọn thuộc hạ giật mình kinh hãi, song vô cùng sung sướng nổi lên những tiếng hoan hô rầm trời, chẳng ai bảo ai chúng phục lạy xuống đất kính cẩn coi Hư Trúc như một vị thiên thần.

Hư Trúc thất kinh hỏi:

- Các người làm gì thế? Mau mau dậy đi!

Lúc này đã có người báo cho thiếu nữ họ Trình hay việc giáo chủ quy tiên và vị thanh niên này là ân nhân mà lại là truyền nhân của giáo chủ hiện giờ làm tân chủ nhân bản cung.

Thiếu nữ họ Trình tên gọi Trình Thanh Sương gắng gượng xuống ngựa quỳ xuống đất làm lễ ra mắt nói:

- Đa tạ đại đức của chủ nhân đã cứu mạng cho. Xin... chủ nhân đến cứu ngay bọn chị em trên núi. Họ đã cố sức chống cự trong bốn tháng, nhưng ít người không địch lại số đông, đang lâm vào tình trạng cực kỳ nguy hiểm.

Dứt lời nàng phủ phục xuống đất không ngừng đầu lên nữa.

Hư Trúc vội nói:

- Có chuyện gì cứ nói mau đi! Bất tất phải đa lễ! Thạch tẩu, người đỡ y dậy đi! Dư bà bà! Bây giờ mục tính thế nào đây?

Dư bà bà đã đi với tân chủ nhân tám chín ngày, tuy bây giờ mới được nhìn thấy tài nghệ của y, nhưng đã biết tính y thực thà không hiểu việc đời liền đáp:

- Kính bảm chủ nhân! Từ đây đến núi Phiêu Diểu đường còn xa phải đi đến hai ngày nữa mới tới. Hay hơn hết là xin chủ nhân ban lệnh cho nô tỳ dẫn bản bộ thuộc hạ lập tức chạy về cứu cấp. Rồi chủ nhân thống lĩnh cả đoàn đến sau. Đại giá chủ nhân mà về đến nơi thì bọn ma tà kia nhất định phải tan tành không có gì đáng lo ngại.

Hư Trúc gật đầu, nhưng rồi nghĩ lại có điều gì không ổn, nên dùng dằng chưa quyết định.

Dư bà quay lại nhìn Phù Mẫn Nghi nói:

- Phù muội muội! Chủ nhân vừa mới kể vị. Muốn trấn áp bọn yêu ma mà pháp y tựa hồ chưa đủ vẻ uy nghi. Muội muội là "Châm Thần" bản cung, phải tức tốc chế tạo một bộ pháp y để chủ nhân mặc.

Phù Mẫn Nghi đáp:

- Chính phải! Tiểu muội cũng nghĩ như vậy.

Hư Trúc sững sốt bụng bảo dạ:

- Bây giờ đang lúc nguy ngập, sao họ còn nghĩ đến việc may quần áo? Thật là kiến thức của bọn đàn bà.

Bọn phụ nữ đều đưa mắt nhìn Hư Trúc để chờ y ra lệnh. Hư Trúc cúi đầu xuống thì thấy áo tăng bào của mình vừa rách nát vừa bẩn thỉu vì bốn tháng trời không giặt giũ. Chính mình cũng nghĩ thấy mùi khê nồng nặc. ở giữa đám phụ nữ xiêm y hoa lệ, y bất giác cảm thấy thẹn thùng. Huống chi y đã không phải là hoà thượng nữa mà còn mặc áo tăng bào thì không phải lối.

Thực ra, quần nữ đã thờ Hư Trúc làm chủ nhân, khi nào còn quan tâm đến quần áo xấu tốt. Chúng chăm chú nhìn y, không phải là để nhìn bộ quần áo bên ngoài. Nhưng Hư Trúc tự thẹn vì mình ăn mặc rách rưới dơ bẩn, nên vẻ mặt ra chiều ngượng nghịu. Dư bà bà chờ một lúc chưa thấy Hư Trúc trả lời liền nhắc lại:

- Chủ nhân! Nô tỳ đi trước được chăng?

Hư Trúc đáp:

- Chúng ta đi cả với nhau một đoàn. Việc cứu người là gấp. Còn bộ áo ta mặc tuy lem luốc, nhưng sau sẽ giặt cũng được, cái đó không quan hệ lắm.

Dứt lời nhà sư thúc lạc đà chạy đi. Quần nữ đều thúc lừa ngựa chạy rất gấp. Những con lạc đà này rất dai sức mà chạy cũng rất nhanh. Đoàn người chạy đến mấy dặm đường mới tìm được chỗ nghỉ ngơi để thổi cơm.